

MÁRIA A ČAROVNÝ PRSTĚŇ

ilustrovala

Dominiĸa Dodeĸova

Simone Sophie Stewart

Simone Sophie Stewart

Mária a čarovný prsteň

Ilustrátorka Dominika Dodeková

Copyright © Simone Sophie Stewart 2016

Ilustrácie © Dominika Dodeková 2016

Obálka © Dominika Dodeková

Fotografia © Igor Frimmel

Grafická úprava: Stanislav Remeselník-Stenlly

Druhé vydanie 2020

ISBN 978-80-570-1480-5

Mária a čarovný prsteň

napísala

Simone Sophie Stewart

ilustrovala

Dominika Dodeková

Jeden kamarát ma presvedčil, aby som skúsila napísať knihu... mala mu byť aj venovaná. No bohužiaľ, vymazala som ho zo svojho života, pretože ma veľmi sklamal svojím správaním. Po čase som si uvedomila, že aj tí ľudia, ktorí vás sklamú, pravdepodobne vnesú do vášho života nejaký význam. Možno nebyť jeho, tak tento príbeh nenapíšem. Preto aspoň takto ho chcem srdečne pozdraviť a poďakovať sa mu. Dúfam, že túto knihu bude čítať.

Podľa môjho názoru žiadne dielo sa nedá len tak vymyslieť. Autora musí niečo inšpirovať. Mňa inšpirovali charaktery ľudí v mojom blízkom okolí, najmä troch najbližších priateľov z občianskeho združenia PONS. Dovolím si ich menovať. Hlavná hrdinka nesie krstné meno po Márii Laukovej, ktorá v živote pre mňa veľa urobila. A najlepší priatelia hlavnej postavy sú opísaní podľa Zuzany Tučekovej a Tomáša Antošíka. Obaja sú skvelí! Všetko ostatné potom nebol problém vymyslieť. Samozrejme, verím, že taký obetavý a nesebecký manžel, akého má Mária Hrušková v mojej knihe, na mňa ešte len niekde čaká. Za úžasnú podporu ďakujem mojim rodičom a všetkým najbližším priateľom z PONS-u.

Najlepšie kamarátky

Uprostred malej dedinky stál malý domček. Bývalo v ňom jedenásťroč-
né dievčatko Mária Hrušková a jej strýko Alojz Mucha, ktorý si ju vzal
k sebe potom, čo jej zomreli rodičia.

Mamička Natália zomrela mesiac po jej narodení a otec Jozef sa utrúpil,
keď mamička skonala.

Mária mala hnedé vlasy hladké ako hodváb, modré oči, maličký noštek,
červené pery ako ruža. Bolo to skromné dievčatko, ktoré rado čítalo knihy
o ježibabách, morských vílach a drakoch. Verilo totiž, že existujú. Veľmi
veľa a rado rozprávalo hlavne o tom, čo čítalo. Snívalo, že sa raz stretne
s bytosťami z rozprávok. Najradšej chodilo na prechádzky do prírody so
svojou najlepšou kamarátkou Evou Motýľovou.

Strýko Alojz mal päťdesiat rokov. Na hlave nosil riedke biele vlasy, mal zelené oči, veľký guľatý nos s bradavicou v strede, postavy bol tučnej, ústa nebolo vidno, lebo ich pokrývali dlhé fúzy. Alojz bol dobrosrdečný, milý, rád varil a Máriu zbožňoval. Staral sa o ňu ako o svoju vlastnú dcéru.

Raz za slnečného dňa po obede si vyšla Mária s Evou na prechádzku do parku.

„Páči sa ti tu, Eva? Pozri, aké krásne stromy sú tu! Borovice, lipy, jedle i brezy. Mne sa tu veľmi páči, tá krásna zelená tráva, konečne k nám zavítala jar. Zima trvala pridlho. Máš rada jar? Ja áno, lebo všetko kvitne, zelená sa, vtáčiky sa vracajú z južných krajín a zvieratka sa zobúdzajú zo zimného spánku,“ vravela Mária zasnene.

„Tento park sa mi veľmi pozdáva, budeme sem chodiť častejšie, však?“
„Samozrejme, že budeme do takého raja chodiť, dokonca sa tu môžeme aj učiť, urobiť si piknik. Jar mám rada, lebo moja najlepšia kamarátka má na jar narodeniny. Je prvého marca, o dva týždne máš dvanásť rokov, aký darček by si odo mňa chcela? Vieš, pravidelne si odkladám z vreckového, čo dostávam od rodičov, ak mi dačo zvýši. Tak čo ti mám kúpiť, moja milá?“ odpovedala Eva veselo.

„Nemusíš mi nič kupovať, stačí, keď prídeš na oslavu. Začínam byť poriadne hladná, poď sa navečerať k nám,“ schmatla ju za ruku, nečakajúc na odpoveď.

Pohroma pri varení večere

Mária si myslela, že keď prídu domov, bude už navarené. Ibaže Alojz zaspal v obývačke v kresle pri čítaní detektívky.

„Mám nápad, Eva. Čo keby sme na večeru navarili kašu s kakaom? To je Alojzovo obľúbené jedlo,“ šepkala Mária, aby ho nezobudila.

„Výborný nápad! Musíme sa ale preobliecť do starých šiat. Poďme do tvojej izby,“ radostne hovorila Eva.

Máriina izba bola namaľovaná namodro, v strede bol zelený koberec z jemného plyšu, vedľa okna dal Alojz drevenú posteľ s modro-ružovou posteľnou bielizňou, do kúta izby žltú drevenú knižnicu preplnenú knihami a v druhom kúte miestnosti stál šatník. Mária z neho vybrala dvoje šaty. Jedny červené s bielymi kvetinkami a druhé zelené s čiernymi mašľami.

„Ty si obleč tieto zelené, ja si oblečiem tie červené,“ rozhodla Mária.

„Dobre,“ súhlasne prikývla hlavou Eva. Dievčatá sa obliekli a začali variť kašu.

„Idem do komory po mlieko,“ povedala Mária, odchádzajúc z kuchyne.

Z police, na ktorej zvyčajne bývali všetky potraviny, zobrala fľašu. Nanešťastie, Alojz na ňu odložil aj fľašu lepidla, keď prednedávnom lepil nožičku starobylého stolíka. A práve lepidlo, mysliac si, že je to mlieko, zobrala Mária.

„No, kým sa dovarí kaša, prezrad' mi, čo si čítala naposledy,“ povedala Eva zvedavo.

„Jasné! Naposledy som čítala o Šípkovej Ruženke. Raz sa narodilo kráľovi a kráľovnej dievčatko, ktoré nazvali Ruženkou. To bolo slávy...“

„To poznám, mám tú knihu doma. Ale tá naša kaša vyzerá čudne, nemyslíš?“ skočila jej do reči.

„No, sú tam len hrčky, lebo sme ju dobre nemiešali, ale aj tak si myslím, že bude Alojzovi chutiť,“ konštatovala Mária.

Keď kašu dovarili, začali prestierať na stôl. Dali naň pekný strieborný obrus so zlatými hviezdami a tanieri s príborom pre troch ľudí. Alojz sa zobudil na hrkot tanierov a prišiel sa pozrieť do kuchyne.

„Uvarili sme na večeru kašu, dúfame, že ti bude chutiť,“ privítali ho dievčatá s úsmevom.

„Ste veľmi milé,“ povedal prekvapene a sadol si za stôl.

Dievčence naložili Alojzovi na tanier kašu, potom aj sebe. Ale keď ju všetci ochutnali, bola to čudná chuť a lepili sa im ústa.

„Dievčatká, čo ste to navarili, preboha?!“ spýtal sa zúfalo. „Čo ste dali do tej kaše?“

„No predsa mlieko z police v komore,“ vysvetľovala vydesená Mária. „Chceli sme ťa potešiť. Ja som na vine, lebo to bol môj nápad, aby sme navarili kašu,“ pokračovala a slzy jej od ľútosti stekali po lícach.

Alojz ani nestihol odpovedať, keď tu zrazu zazvonil zvonček pri dverách. Prišiel jeho najlepší kamarát, ktorý sa volal Martin Kováč. Bol to výborný lekár. S prekvapením sa zadíval na zdesené tváre.

Alojz mu rozpovedal, čo sa stalo. On sa len zasmial a potom ich všetkých vyšetril, predpísal im lieky a prikázal, aby ležali dva týždne v posteli, a odviezol Evu domov. Po dvoch týždňoch išli všetci na kontrolu k Martinovi do jeho ambulancie. Tá stála až na konci dediny. Tam im s nadšením povedal, že sú už v úplnom poriadku.

Takže sa môžu začať prípravy na oslavu! Prebehlo Márii hlavou.

Máriine narodeniny

Na druhý deň v škole Márii triedna pani učiteľka Emília Ropková a jej spolužiaci gratulovali k dvanástym narodeninám. Jej najlepšia kamarátka jej darovala pestrofarebnú šatku.

Mária bola už piatačka, chodila spolu s Evou do 5. A. Škola jej išla výborne, nosila domov skoro samé jednotky. Mala rada aj svoju pani učiteľku, lebo bola dobrá a trpezlivá pri vysvetľovaní nových učív z matematiky. Vždy sa usmievala a Mária sa chcela na ňu podobať.

Okrem toho bola krásna. Mala blond vlasy po plecيا, malý nos, pleť jemnú, plné ružové pery a štíhlu postavu.

Mária pozvala na hostinu všetky dievčatá. Zatiaľ čo sa tešili, Alojz chystal oslavu v dome. Najprv navaril obed pre trinástich ľudí – hovädzí vývar s pečeňovými knedličkami, pečenú kačicu plnenú plnkou s dusenou kapustou a domácou knedľou. Potom upiekol rôzne koláče a hlavne trojposchodovú tortu s jahodovou plnkou, na vrchu poliatou čokoládovou polevou. Celý dom ozdobil nafukovacími farebnými balónmi. Nad dvere zvonka zavesil obrovský plagát, na ktorom bolo ružovou farbou napísané: „Všetko najlepšie k Tvojim dvanástym narodeninám, Mária!“ Stále mu však chýbal darček pre Máriu. Tak sa vybral do mesta.

Dlho nič nemohol nájsť a už si myslel, že to vzdá. V poslednej chvíli zrel na trhu stánok so zlatými a striebornými retiazkami a prsteňmi. Hneď sa mu zapáčil jeden zlatý prsteň s anjelom. Bez rozmýšľania ho kúpil. Lenže netušil, že ten prsteň nie je len taký obyčajný, ako vyzeral.

Ten prsteň mal čarovnú moc, plnil jedno pranie zo srdca. Stratil ho čarodej Dlhofúz, vypadol mu z vrečka, keď letel cez dedinu v noci, aby ho ľudia nezazreli.

Dlhofúz mal fúzy dlhé až po zem, odetý bol do dlhého ligotavého pláštá so žltými hviezdami a na nohách mal hnedé čižmy, ktoré mu siahali až nad kolená.

Alojz prišiel domov a chvíľku za ním aj Mária. Pozrela sa na stôl a začudovane sa opýtala: „Prečo je na stole trinásť tanierov, veď som pozvala len

